

94/58/EF om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv (EFT L 172, s. 1), idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de love og administrative bestemmelser, herunder eventuelle sanktionsbestemmelser, i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann, og dommerne J.-P. Puissochet og J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer); generaladvokat: C. Stix-Hackl; justitssekretær: R. Grass, den 3. juli 2001 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Storhertugdømmet Luxembourg har ikke overholdt de forpligtelser, der påhviler det i henhold til artikel 2 i Rådets direktiv 98/35/EF af 25. maj 1998 om ændring af direktiv 94/58/EF om minimumsuddannelsesniveaue for søfartserhverv, idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de love og administrative bestemmelser, herunder eventuelle sanktionsbestemmelser, i kraft, der er nødvendige for at efterkomme direktivet.*
- 2) *Storhertugdømmet Luxembourg betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 273 af 23.9.2000.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 19. juni 2001

i de forenede sager C-9/01 — C-12/01, Stéphane Monnier mod Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mod Govan Sports NV, Govan Sports NV mod Pascal Jacobs og Govan Sports NV mod Dannie D'Hondt (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Hof van Beroep te Gent)⁽¹⁾

(Procesreglementets artikel 104, stk. 3 — formidling af professionelle sportsudøvere)

(2001/C 245/03)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I de forenede sager C-9/01 — C-12/01, angående anmodninger, som Hof van Beroep te Gent (Belgien) i medfør af artikel 234 EF har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Stéphane Monnier mod Govan Sports NV, Edwin van Ankeren mod Govan Sports NV, Govan Sports NV mod Pascal Jacobs og Govan Sports NV mod Dannie D'Hondt, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende for-

tolkningen af EF-traktatens artikel 59 (efter ændring nu artikel 49 EF), artikel 86 og artikel 90, stk. 1 (nu artikel 82 EF og artikel 86, stk. 1, EF), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. La Pergola, og dommerne D.A.O. Edward og C.W.A. Timmermans (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 19. juni 2001 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Offentlige arbejdsformidlingskontorer omfattes af forbuddet i EF-traktatens artikel 86 (nu artikel 82 EF), når anvendelsen af denne bestemmelse ikke hindrer opfyldelsen af den særlige opgave, som er blevet overdraget disse kontorer. En medlemsstat, der forbyder enhver form for formidling og virksomhed som mellemmand mellem efterspørgsel og udbud af arbejde, der ikke udøves af sådanne kontorer, overtræder traktatens artikel 90, stk. 1 (nu artikel 86, stk. 1, EF), såfremt den skaber en situation, i hvilken offentlige arbejdsformidlingskontorer nødvendigvis foranlediges til at tilsidesætte bestemmelserne i traktatens artikel 86. Denne situation foreligger navnlig, når følgende betingelser er opfyldt:

- *De offentlige arbejdsformidlingskontorer er klart ikke i stand til for den pågældende slags virksomhed at imødekomme efterspørgslen på arbejdsmarkedet.*
- *Private selskabers arbejdsformidlingsvirksomhed gøres faktisk umulig ved opretholdelsen af lovebestemmelser, der indeholder et forbud mod en sådan virksomhed, som pålægges strafferetlige og administrative sanktioner.*
- *Den pågældende arbejdsformidlingsvirksomhed vil kunne omfatte andre medlemsstaters statsborgere eller områder.*

(¹) EFT C 61 af 24.2.2001.

Appel iværksat den 23. maj 2001 af T. Port GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt den 20. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-213/01 P)

(2001/C 245/04)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 23. maj 2001 iværksat appel af T. Port GmbH & Co. KG ved Rechtsanwalt Dr. G. Meier, Köln, til prøvelse af dom afsagt den 20. marts 2001 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-52/99, T. Port GmbH & Co. KG mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Den anfægtede dom ophæves, for så vidt som Retten har afvist anbringendet om, at appellindstævnte ved beregningen af referencemængden i årene 1997-1999 med urette ikke tog hensyn til den af Finanzgericht Hamburg retligt fastsatte mængde (præmis 88).
2. Appellindstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Retten har ikke taget hensyn til rækkevidden af artikel 5, stk. 2 og 3, i forordning nr. 2362/98⁽¹⁾. Ifølge denne er enhver told, der er betalt af den indførte mængde, tilstrækkelig som bevis for retten til en referencemængde. Det afgørende er den told, som importøren skyldte på importdatoen. Den toldsats, der fandt anvendelse på appellanten på importdatoen, var, hvilket Retten ikke har taget i betragtning, kontingenttolden. Finanzgericht Hamburg havde nemlig under sagen om foreløbige forholdsregler bestemt, at indførslen af den »retligt fastsatte mængde« uden licenser måtte accepteres af toldvæsenet under forudsætning af betaling af kontingenttolden. Den kompetente toldmyndighed havde angivet kontingenttolden som den told, appellanten skyldte. Denne told har appellanten faktisk betalt. Den omstændighed, at appelinstanten ophævede Finanzgericht Hamburg's foreløbige forholdsregler, og at Hauptzollamt efterfølgende har ændret toldafgørelsen og fastsat den normale told, har ingen betydning for det spørgsmål, at tolden faktisk blev betalt af appellanten som importør. Hvad den retligt fastsatte mængde angår, fremgår det klart af ordlyden af artikel 5, stk. 3, andet afsnit, at den told, som toldmyndigheden har fastsat på importdatoen, og som er betalt af den indførte mængde, er tilstrækkelig som bevis for retten til en referencemængde.

⁽¹⁾ EFT 1998 L 293, s. 32.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. februar 2001 af Handelsgericht Wien i sagen Budejovicky Budvar mod Rudolf Ammersin GmbH

(Sag C-216/01)

(2001/C 245/05)

Ved kendelse afsagt den 26. februar 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. maj 2001, har Handelsgericht Wien i sagen Budejovicky Budvar mod Rudolf Ammersin GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er anvendelsen af en bestemmelse i en bilateral aftale, som er indgået mellem en medlemsstat og et tredjeland, og hvorefter en ren/indirekte geografisk angivelse, som i oprindelseslandet hverken er navnet på et område eller et sted eller et land, nyder absolut beskyttelse, uafhængig af en mulig risiko for vildledning, som en kvalificeret geografisk betegnelse som omhandlet i forordning nr. 2081/92⁽¹⁾, forenelig med artikel 28 EF og/eller forordning nr. 2081/92, når indførsel af en vare, der lovligt er bragt i omsætning i en anden medlemsstat, kan hindres i henhold til denne bestemmelse?
2. Gælder dette ligeledes for det tilfælde, at den geografiske betegnelse, som i oprindelseslandet hverken er navnet på et område, et sted eller et land, og i oprindelseslandet hverken opfattes som geografisk betegnelse for en bestemt vare eller som en ren eller indirekte geografisk betegnelse?
3. Gælder besvarelsene på spørgsmål 1 og 2 også, såfremt den bilaterale aftale er en aftale, som medlemsstaten indgik, inden den tiltrådte Den Europæiske Union, og som den efter sin tiltrædelse af Den Europæiske Union har bekræftet ved en erklæring fra forbundsregeringen til den stat, der efterfulgte den oprindelige anden aftalestat?
4. Indebærer artikel 307, stk. 2 EF en forpligtelse for en medlemsstat, der inden sin tiltrædelse af EU indgik en sådan bilateral aftale med et tredjeland, til at fortolke aftalen i overensstemmelse med fællesskabsretten ud fra artikel 28 EF og/eller forordning nr. 2081/92, således at den deri garanterede beskyttelse for en ren/indirekte geografisk betegnelse, som hverken er navnet på et område, et sted eller et land i oprindelseslandet, alene sikrer beskyttelse mod vildledning, men ikke den absolutte beskyttelse, som tilkommer en kvalificeret geografisk betegnelse i henhold til forordning nr. 2081/92?

⁽¹⁾ EFT L 208, 1992, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. april 2001 af Bundesfinanzhof i sagen British American Tobacco Manufacturing B.V. mod Hauptzollamt Krefeld

(Sag C-222/01)

(2001/C 245/06)

Ved kendelse afsagt den 24. april 2001, indgået til Domstolens Justitskontor den 5. juni 2001, har Bundesfinanzhof i sagen British American Tobacco Manufacturing B.V. mod Hauptzollamt Krefeld forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål: